

ZVON

LEDEN - JANUARY

2026

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Vstupujeme do nového roku, který má očíslování 2026. Podle křesťanské tradice se letopočet počítá od narození Ježíše Krista. Někteří lidé jsou alergičtí na všechno, co se týká křesťanství, pak neříkají letopočet „po Kristu“, ale našeho letopočtu. Asi bych s nimi mohl souhlasit, protože je to skutečně „naš letopočet“. Nová éra v dějinách lidstva totiž začala narozením Ježíše Krista. Před 2026 lety bylo postupně zformováno a založeno nové společenství lidí kolem Ježíše Krista.

Dovolte mi malý exkurz... Studujete-li dějiny ve všech jejich rovinách, nacházíme vznik a zánik společenství, kultur apod... To se také týká i dějin náboženství a myšlenkových systémů, chcete-li filozofií. U všech stojí na začátku nějaká výjimečná osobnost, nadaná a vzdělaná. Na počátku všech velkých náboženství stojí lidé, kteří měli dar od boha formulovat různé dobré, či méně dobré zásady života. Někteří také měli přímo prorocké setkání s bohem a svůj zážitek sepsali do posvátných knih. Nadchli pro to mnoho lidí a založili „svoje“ náboženství. To náboženství, či filozofie může růst anebo umírá podle dané situace v dějinách lidstva.

Pojďme zpět do našeho letopočtu. Jak už bylo řečeno, je to 2026 po narození Ježíše Krista. My, kteří jsme v Něho uvěřili, patříme do jeho společenství. Budujeme nový a poslední věk před příchodem Ježíše na konci věků. Naš zakladatel neměl žádné vidění od boha, nebyl nadán od boha moudrostí a uměním vysvětlovat a odhalovat tajemství života. On je Bůh s velkým B. On je Moudrost sama, Tajemství celého vesmíru i mého osobního života. Čím víc Ho poznávám, tím více jsem ohromen Jeho přítomností ve světě, Jeho láskou a také především Jeho jemného vedení ve všech okolnostech mého života.

Pamatujme na to milí čtenáři po celý rok 2026. Dějiny lidstva jsou někdy nakloněny pro různé náboženství a filozofie, jinde zase ne. A tak náboženství, myšlenky rostou, zanikají... Ale skutečná Boží myšlenka (Ježíš Kristus) nemůže nijak zaniknout, to bychom museli zpochybnit svoji vlastní existenci... Naš zakladatel se spojil s lidskou rodinou a vybudoval pevný a nezničitelný most mezi lidmi a Bohem. Přeji vám z celého srdce abyste budovali Boží království v tomto velkém světě. Začněme u sebe a své rodiny... Přeji vám všem požehnaný rok 2026 a plno krásných čekaných i nečekaných setkáních s živým Bohem...

papežové

papes

papežové

papes

papežové

Martin V.

papežové

papes
MV

Martin V., vlastným menom Otto z Colonna sa narodil v roku 1368. Pochádzal z talianskeho aristokratického rodu. Bol veľmi vzdelaný, ale zároveň aj autoritársky. Jeho teologická príprava bola vynikajúca, poznal cirkevný svet a vedel sa pohybovať ako zručný diplomat. Meno Martin si vybral preto, lebo bol zvolený v deň liturgickej spomienky na tohto svätca, teda 14. novembra 1417 na koncile v Kostnici. Jeho zvolenie ukončilo veľkú a dlhú krízu v živote Cirkvi, takzvanú západnú alebo aj pápežskú schizmu.

Tu si musíme povedať niečo o Kostnickom koncile a tejto kríze, ktorá mu predchádzala. Potom, čo pápež Gregor XI. ukončil takmer 70 ročné „avignonské zajatie pápežov“, kedy rímsky biskupi sídlili vo francúzskom Avignone a v roku 1377 sa vrátil do Ríma, onedlho v roku 1378 zomrel. Následne na to bol 16 kardinálmi zvolený nový pápež Urban VI. v Ríme. Urban si však rýchlo získal nepriateľov vďaka svojmu autokratickému štýlu vlády. O tri mesiace neskôr 12 zo 16 kardinálov, čo Urbana zvolili, prehlásili jeho voľbu za vynútenú a v Avignone zvolili francúzskeho protipápeža Klementa VII. Na stranu protipápeža Klementa sa navyše pridali aj zvyšní volitelia Urbana a celá situácia sa stávala čoraz viac neprehľadnou. Obaja pápeži boli presvedčení o svojej legitimitate, mali každý svoju kúriu, menovali kardinálov, ktorí volili ich nástupcov.

Rôzne európske krajiny sa podľa svojich záujmov prikláňali k jednému, či druhému pápežovi. Dokonca aj sv. Vincent Ferrer istý čas podporoval avignonského protipápeža, neskôr však od toho upustil. Situáciu sa pokúsili vyriešiť kardináli z oboch strán, rímsky aj avignonský, keď zvolali v roku 1409 koncil do Pisy. Tento však odmietli uznať obaja „pápeži“, teda legitímny rímsky, ako aj avignonský protipápež. Koncil v Pise nakoniec situáciu ešte zhoršil tým, že zvolil tretieho „pápeža“, po ktorého smrti sa zase volili jeho „nástupcovia“. Vznikol ďalší chaos a vtedy do situácie vstúpil rímsky

(ale aj český a uhorský) kráľ a neskorší cisár Žigmund Luxemburský, ktorý zvolal v roku 1414 koncil do Kostnice.

Pri pojme Kostnický koncil mnohým napadne odsúdenie a upálenie českého kňaza Jana Husa. Niet divu, že v našich končinách rezonuje hlavne tento verdikt vynesený na koncile v roku 1415. S ním sa spája jedna z hlavných negatívnych charakteristík Žigmunda – ako vierolomného panovníka. Žigmund sľúbil Janovi Husovi pri pozvaní do Kostnice bezpečnosť, ale tú napokon nezaistil. Z historického hľadiska a významu pre celú Cirkev ako aj Európu, zohral však Žigmund pozitívnu rolu. Žigmund bol motorom rozsiahleho podujatia. Ako napísal nemecký cirkevný historik Hubert Jedin, tento duchovne čulý panovník ukázal pozoruhodnú obratnosť a veľkú vytrvalosť. Nešlo len o to, aby sa predstavitelia štátnej a cirkevnej moci zišli na jednom mieste a boli ochotní rokovať. Hoci sa o podarilo, problémy neskôr pribúdali.

Hlavný problém nastal, keď sa vplyvná časť prítomných podujala zosadiť tretieho pápeža (z Pisy) Jána XXIII. Práve on bol zvoláväateľom koncilu a jeho pádom by sa zasadanie skončilo bez výsledku. Tu opäť zasiahol Žigmund a presvedčil zasadajúcich, aby Kostnicu neopustili a rokovali ďalej. Koncil napokon zbavil Jána XXIII. úradu v roku 1415. Zakrátko rezignoval rímsky pápež Gregor VII. Avignonský pápež Benedikt XIII. opustil Francúzsko, ktoré sa ho vzdalo, a vzdoroval až do roku 1417, keď bol odvolaný. V Kostnici nasledovala voľba nového pápeža, stal sa ním práve Martin V. Týmto sa veľká schizma v Cirkvi skončila, trvala dokopy až 40 rokov.

Treba však povedať, že ťažké obdobie v živote Cirkvi sa úplne neskončilo, skôr zmenilo svoju podobu. Martin V. vyhlásil križiacku výpravu proti husitom, ktorí medzičasom viedli husitské vojny, ako aj proti Turkom (na pomoc Byzantskej ríše). Turci sa už výraznejšie tlačili do Európy a Byzantská ríša bojovala o prežitie. Pápež Martin V. zomrel v Ríme v roku 1431.

Zkreslené a diskutabilní výklady Ježíšovy smrti na kříži

převzato z www.pastorace.cz

V loňském roce, v prázdninové vydání Zvonu, jsem uveřejnil první část "Zkreslené a diskutabilní výklady Ježíšovy smrti na kříži." Jedna čtenářka mě upozornila, že jsem jaksi pozapoměl na pokračování - dokončení. Tak tedy napravuji chybu a zde je dokončení těchto výkladů...

„Bůh si na Ježíšovi vylil svůj spravedlivý hněv“

Interpretace kříže coby zástupného trestu je rozšířená hlavně v reformovaných křesťanských kruzích, ale přetrvává i v katolické mentalitě. Velký důraz se klade na ideu spravedlivého Božího hněvu, který se utišil trestem vykonaným na Ježíšovi. Lidově řečeno: Bůh si na něm vylil svůj spravedlivý hněv. Koho si pod tím vlastně představujeme? Slovo „Bůh“ bez jakéhokoli přídavku znamená v Novém Zákoně téměř vždy Boha Otce.

Papežský kazatel a teolog Raniero Cantalamessa v jednom ze svých velikonočních rozjímání^[6] cituje část jednoho starého velkopátečního kázání z roku 1662: „Ježíš hledá posilu u Otce, ale Otec je hluchý, odbude ho, odvrátí od něho tvář a ponechá ho napospas své rozběsněné spravedlnosti.“ Se smutkem pak Cantalamessa poznamenává, že donedávna byl „velkým neznámým“ nejen Duch Svatý, ale po celá staletí je jím i Bůh Otec – a proto také bývá tolik odmítán, zvláště v dnešní době.

Z pohledu poselství Ježíše Krista je však takový obraz Otce naprosto neudržitelný. Teorie o rozhněvaném Bohu, který si vylévá svůj hněv na Synovi, nejenže je v rozporu s Novým zákonem, ale přičí se i zdravému rozumu, což zdůrazňuje i učení posledních papežů. K tomu se ale ještě vrátím.

Bůh nemá zálibu v trestu či smrti člověka. Už starozákonnímu člověku dal poznat, že nemá zálibu ve smrti bezbožníka. Smrt je důsledkem jeho hříchů, ale Bůh touží po tom, aby člověk žil. Proto ho volá, aby se odvrátil od svých nepravostí.^[7] V těchto starozákonních výrocích vnímáme Boží bolest nad člověkem, který se hříchem ničí, ale také jeho spravedlivý hněv, když napomíná člověka, aby sám na sebe neupalil trest – tedy důsledek svého hříšného konání. Podobně napomíná Ježíš zákoníky: „Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších“ (J 8,24). Jinými slovy, pokud neuvěříte, že Já jsem^[8] – v tomto kontextu: od Boha poslaný, Spasitel –, vaše hříchy vás zničí, oddělí vás od Boha, což znamená smrt; v biblickém chápání smrt věčnou.

V tomto kontextu je trest důsledkem hříšného lidského konání. Konání, které odmítá milosrdenství, odpuštění, které se ubírá cestou zla. Tento trest si přivodíme my sami!

A právě takto chápáný trest člověka vzal Ježíš na sebe: kvůli nám se ztotožnil s hříchem (srov. 2K 5,21). Stal se zlořečeným v očích lidí... Ale určitě ne proto, že by ho chtěl Otec trestat, aby tak učinil zadost své spravedlnosti, své uražené cti!

"Kristus se obětoval Bohu Otci jako oběť smíření"

Bůh se nepotřebuje usmířit s námi, ale my s ním

Toto tvrzení je zajisté pravdivé, a přece je v oběhu jedna dosti rozšířená zavádějící interpretace, totiž že svou obětí usmířil rozhněvaného Boha Otce s námi. Opak je pravdou: byli jsme to my lidé, kdo se svou neposlušností oddělil a vzdálil od něho. Ne on potřebuje usmířit s námi, ale my s ním! Jak tedy chápat oběť smíření, kterou za nás Ježíš přinesl?

Hned zkraje je třeba upřesnit, že pojem oběť smíření, smírná oběť nebo také oběť za hřích (řecky hilasterion) patří do slovníku starozákonního Izraele a má specifický charakter.

V Izraeli neexistovala oběť rozhněvanému Bohu, jen u pohanů

V celém systému různých obětí starozákonního Izraele nenajdeme oběť, která by byla přinášená s cílem tišit Boží hněv a přimět rozhněvaného Hospodina, aby se usmířil s lidmi. A to ani tehdy, když se Izraeli nevedlo dobře, což většinou vnímal jako Boží trest za svoje hříchy. Nicméně oběti na utišení hněvu božstev známe ze všech pohanských kultů a náboženství. A přestože má křesťanství židovské kořeny, tyto pohanské představy bohužel pronikly i do některých křesťanských interpretací Ježíšovy oběti na kříži.

K Ježíšově smrti na kříži chápáné jako oběť se váže více druhů starozákonních obětí, ale jen coby metafor, předobrazy! Například Mojžíšova oběť smlouvy, popisovaná v Ex 24,5-8, která se naplňuje v eucharistické oběti, anebo obětování beránka v Ex 12, což je nádherný předobraz velikonoční oběti Ježíše Krista.

Nyní nás zajímá právě ta oběť, která se nazývá oběť smíření.^[9] O ní mluví sv. Jan v 1J 2,2: „On je smírnou obětí za naše hříchy, a ne jenom za naše, ale za hříchy celého světa.“ Na ni se odvolává sv. Pavel v Ř 3,25: „Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří...“, nebo implicitně v 2K 5,18: „... (Bůh) nás smířil sám se sebou skrze Krista“ a obšírně ji popisuje autor listu Židům.

Oběť smíření byla přinášena o svátku Jom kipur (Den smíření), tj. při obnově smlouvy mezi Bohem a lidem, který se mu vzdálil, zhřešil, byl nevěrný. Přinesení této oběti předcházelo deset dní pokání, usmíření se mezi sebou navzájem, prosbu o odpuštění Boha a lidí. Poté velekněz přinesl oběť (krev obětovaného zvířete) na potvrzení toho, že jim Bůh odpustil, že byl obnoven vztah s ním, ale i s druhými. Znamením toho bylo pokropení víka áronské archy úmluvy neboli slitovnice (řecky hilasterion), podle níž se nazývala tato oběť; částí krve byl také pokropen lid, na znamení obnovené smlouvy mezi ním a Bohem.

Takže tato oběť byla slavnostním darem za to, že se lid mohl usmířit s Bohem; nikoli rozhněvaný Bůh s lidmi! Oběť smíření je tedy projevem vděčnosti vůči Bohu, díkůvzdání (řecky eucharstein).
Shrnutí

Tyto více či méně zavádějící interpretace můžeme shrnout následovně: Ježíšova smrt na kříži není jakýmsi placením výkupného ďáblu či Bohu. Není na prvním místě ani odčiňováním Božích urážek, natož zástupným trestem či obětí smíření za účelem utišení Božího hněvu. Přesto je Ježíš Kristus naším vykupitelem: vzal na sebe náš hřích i s jeho důsledkem – smrtí. Stal se naší obětí smíření. Za tím vším je ovšem Boží láska, která se sklání k člověku.

Se svolením zpracováno podle knihy Veronika Katarína Barátová, Kristův kříž: pohoršení, nebo pramen naděje?, kterou vydalo nakladatelství Paulinky. Redakčně upraveno.

Knížka, která ovlivnila a formuje papeže Lva XIV.

převzato - www.pastorace.cz

„Jeden z novinářů mi nedávno řekl: 'Vyberte jednu knihu, kromě svatého Augustina, kterou bychom si mohli přečíst, abychom pochopili, kdo je papež Lex XIV.'

Napadly mě různé, ale jednou z nich je kniha s názvem „Žít v Boží přítomnosti“.. Je to velmi jednoduchá knížka od autora, který ani neuvádí své příjmení - bratra Vavřince, napsaná před mnoha lety. Popisuje způsob modlitby a spirituality, ve kterém člověk jednoduše odevzdá svůj život Pánu a dovoluje, aby ho Pán vedl. Pokud se o mně chcete něco dozvědět, tak právě toto je moje spiritualita již mnoho let. Uprostřed velkých výzev, když jsem žil v Peru v dobách terorismu, když mě povolali sloužit na místa, kam jsem nikdy nepředpokládal.... Důvěřuji Bohu a to je poselství, které sdílím se všemi lidmi.“

(Z rozhovoru papeže Lva XIV. s novináři v letadle 2. 12. 2025)

Úryvek z knížky:

Neformální setkávání s Bohem

Tou nejsvatější, nejzásadnější a nejdůležitější praktikou v duchovním životě je žít v Boží přítomnosti, což znamená navyknout si na jeho božskou společnost a naučit se s ním neustále pokorně a láskyplně rozmlouvat, spontánně a bez jakýchkoli pravidel. [Jeho přítomnost bychom měli vyhledávat] zvláště v dobách pokušení, bolesti, vyprahlosti, nechuti, a dokonce i v dobách své nevěrnosti a hříchu.

Neustále se snažme, aby se jakékoli naše konání proměnilo v drobné setkání s Bohem, byť zcela neformální, tak jak to vzejde z čistoty a prostoty našeho srdce.

Všechno bychom měli dělat s rozvahou a klidem, bez urputnosti a spěchu, což jsou známky ducha svévole. Máme pracovat s Bohem, a to mírně, pokojně a s láskou. Prosme Pána, aby naše dílo přijal. Budeme-li takto cele zaměřeni na Boha, potřeme tím hlavu zlého ducha a způsobíme, že mu vypadnou zbraně z rukou.

What you listen to changes you

By Sr. Fidelity Grace, SV

What we listen to is never neutral; it has a lasting impact on us.

Because we tend to believe and repeat what we hear most often, even the “background noise” of our lives informs our thoughts about ourselves. Whether it’s the social media feed we’re subscribed to, the latest breaking news blasting on our screens, our regular playlist, or the loud chatter of our lives, we’re always listening to something. If most of what we see and hear is telling us that life is meaningless unless we have money, popularity, success, or pleasure, we can easily come to believe this. Similarly, a person who grows up receiving only obscenities, put-downs, gossip, vulgar jokes, and complaints will likely internalize and then regurgitate them.

Constant reception of “bad news” can only have one remedy: turning down the bad and choosing to turn up the volume on the “Good News” = the real news that keeps us in reality.

While countless distractions can make us deaf to it, our Heavenly Father is constantly speaking truth over us: “You are very good” (Gen 1:31); “You are seen, known, and wonderfully made” (Ps 139); “You are beautiful, my beloved” (Song 1:16). In fact, the Latin word “to bless” – benedicere – means “to speak a good word.” We’re created inherently good, but we all suffer from the effects of the Fall and can hear negativity on the outside and inside at times. A person who receives and stakes themselves in truth, gratitude, encouragement, and mercy from God and others will face life with a resilience no bad news can defeat. Listening

to truth, goodness, and beauty form us to know that we are good, unique, unrepeatable, and that our worth is immeasurable.

We can choose what we listen to and what we take in. While technology and artificial intelligence can feed us instant answers, they can never replace our God-given ability to live in divine likeness. The human person is the only creature with the capacity to reflect, discern, ponder, wonder, and love , with our own reason and free will. What we listen to forms us, and what we say form others. We have the power to remove ourselves from negative conversation and unplug from technology that leads to discouragement, despair, unhealthy dependency, or substitution of our own thought. We can choose to take in content – like uplifting podcasts, good literature, and beautiful music - that can give us a steady diet of hope. While we live in a broken world, we have a Savior Who desires to fill us with His love and healing. No technology or tool can replace our humanity, or our need to receive grace and salvation. No device can supersede your kind word to a stressed – out cahier, or your choice to resist the temptation to use foul language. We can ask Jesus to help us receive and radiate an atmosphere of heaven in hearts and in our sphere of influence. And we can ask Him to change us by His word.

Jesus wants you to hear the truth about yourself.

Take time today to ask the Father: What is Your word for me? How can my words bless others and call them higher? At the end of the day, we can give God permission to speak to us in the quiet of prayer, so that we can hear the truth about our own goodness and his mercy, directly from Him.

from IMPRINT - a publication of the Sisters of Life / winter 2025 issue

Prague Philharmonia US Tour 2026

- 20. 1. Vero Beach, Florida
- 21. 1. Gainesville, Florida
- 22. 1. Columbus, Georgia
- 23. 1. Sandy Spring, Georgia
- 24. 1. Opelika, Alabama
- 26. 1. New York, Carnegie Hall**, 27. 1. New York, Bohemian Nat. Hall

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

29. listopadu - Církev Anglie se opět ocitla mezi požadavky učení a tlakem měnícího se světa. V polovině října její biskupové hlasovali o pozastavení dlouho očekávaného plánu, který měl vyzkoušet zvláštní obřady požehnání pro páry stejného pohlaví — krok, který tradicionalisté uvítali, zatímco reformátoři ho litovali. Podle jejich slov bylo rozhodnutí motivováno potřebou většího konsenzu ze strany řídicích orgánů církve, než aby takové obřady mohly pokračovat.

29. listopadu - Premiér České republiky Petr Fiala převzal z rukou apoštolského nuncia v Česku, arcibiskupa Jude Thaddea Okola, vysoké papežské vyznamenání – Velký kříž Řádu Pia IX., které mu udělil papež Lev XIV. Jedná se o nejvyšší ocenění, jímž Svatý stolec vyznamenává představitele veřejného života. Svatý otec tímto způsobem ocenil premiérovy dlouhodobé zásluhy o obranu základních společenských a morálních hodnot, podporu náboženské svobody a respekt k různým vyznáním.

DOORS OPEN 12PM

**CZECH & SLOVAK
HERITAGE
FESTIVAL**

JANUARY 24TH, 2026

Moravia Brass Band 4-5 PM

FREE ADMISSION!

**TRADITIONAL
PRODUCTS MARKET!**

**SPECIAL MENU
ALL WEEKEND!**

Joe Svehlak 2:30 PM

FOLLOW US

29-19 24TH AVE, ASTORIA NY 11102
T. 718.274.4925 | BOHEMIANHALL.COM

ZEMŘELI

Paní **Zdenka Dlouhá** zemřela 27. listopadu 2025 ve věku 91 let. Její dcera Jitka Abel s rodinou žádá o modlitbu za zemřelou maminku. Odpočintutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Ať vám dobrotivý Bůh otevře bránu do života věčného, Amen.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V LEDNU 2026

datum	úmysl	dárce
1.1.	Za zemřelou rodinu Bednářovou	Jitka Bláhová
4.1.	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanáková
11.1.	Za zemřelé rodiče a bratra	Václav Solfronk
18.1.	Za zemřelé krajany v roce 2025	
28.1.	Za synovce Jakuba Cejnků	Milada Hanáková

BLAHOPŘEJEME

v lednu oslaví narozeniny:

Maxim Jan Nehybka 1. ledna, Zuzka Petrova Wartownik 1. ledna, Denny Rutar 4. ledna, Dominic Wolf 11. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Marta Kotyza 25. ledna, Nela Brabec 27. ledna, Olga Ludvík 27. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Helena Kocica, Fred Jurena, Paul Kopecky, Antonin a Radmila Bartosovi, Josef Lazar, Vera Lepsik, Nadja Granzotti, Dr. Miro Burjetka, Jitka Blaha, Hans Cadek, Vaclav Solfronk, Jan a Ludmila Kovarovi, Katarina a Imrich Kovalovi, Anna Slavik, Milada Hanak, Milada Stastny, Jaromír Cinciala, Fred Jurena, Ling Zelenka.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>